

»Ikke iaften. Hjemme hos Far og Mor kan du herefter træffe os.«

Uroen i Huset steg. Vognen holdt for Døren. De to Smaa blev ved at græde. Hagbarth derimod var henrykt, og hans Glæde mindskedes ikke kendeligt, efter at han paa sit Spørgsmaal, om ikke Far skulde med, havde faaet et kort Nej til Svar.

Saa rullede de ud af Gaarden.

Per havde ikke rørt sig. Da den sidste Lyd af Vognens Hjul splittedes af Stormen, løftede han det blodløse Ansigt op fra sine Hænder og vendte uvilkaarlig Blikket mod Himlen. Med en Flamme i hvert Øje hviskede han mellem Tænderne:

»Er det nu nok?«
